

**בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים**

ע"א 27386-10-11 טושרד
נ' גינת ואח'

לפני כבוד השופט יצחק ענבר, כבוד השופט חגי ברנר, כבוד השופטת חדוה וינבאום-וולצקי

המערער

עודד סושרד

ע"י ב"כ עו"ד אדי מאירי

נגד

המשיבים

1. גלי גינת

2. עיתון מעריב – מעריב הוצאת מודיעין בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד עמית דולב

3. מדינת ישראל – משטרת ישראל (נמחקה)

4. חגית ברזקן (נמחקה)

משיבות פורמאליות

פסק-דין

השופט יצחק ענבר:

1. לפנינו ערעור על פסק-דינו של בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כבוד השופט הבכיר ד' מור) אשר ניתן ביום 31.08.11 בת"א 153290-09, שלפיו נדחתה תביעת לשון הרע שהגיש המערער נגד משיבים 1-2.
2. ראשיתו של ההליך בתביעה שהגיש המערער נגד המשיבים 1-4 בעילות שונות: משיבה פורמאלית 4 (להלן: חגית), אשר הייתה בת זוגו בחלק מהזמנים הרלבנטיים לכתבה, נתבעה בגין הגשת תלונה נגד המערער במשטרה; מדינת ישראל, היא משיבה פורמאלית 3, נתבעה בגין ניהול הליכים משפטיים נגד המערער; ואילו משיבים 1-2 נתבעו בלשון הרע בגין כתבה שחיברה משיבה 1 ופורסמה בתאריך 29.10.08 במוסף "המגזין+משפחה" של משיב 2 (להלן: הכתבה). התביעות נגד המשיבות הפורמאליות נמחקו בהסכמה, וכפועל יוצא מכך לא נותר לבית המשפט קמא להכריע אלא בתביעת לשון הרע שהוגשה נגד משיבים 1-2 (שיקראו להלן: המשיבים).
3. המערער הוא דמות ציבורית. בשנת 2003 עבר טרגדיה אישית קשה עם רציחתה של גרושתו רוננה סושרד ז"ל בידי מי שהיה בן זוגה באותה התקופה, אבי ינקלביץ'. על רקע טרגדיה זו חרת המערער על דגלו את המאבק באלימות בתוך המשפחה בכלל וכלפי נשים בפרט, והציב

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 27386-10-11 טושרד
נ' גינת ואח'

אותו במרכז פעילותו. הוא זכה בתביעת פיצויים שהגיש נגד משטרת ישראל, אשר לטענתו לא מנעה את רצח גרושתו. פעילותו נגד אלימות במשפחה כללה, בין היתר, סדנאות שהעביר וספר שכתב. המערער אף היה חבר ומנהל בעמותות ציבוריות בתחומי האזרחות תחת כובעו כלוחם בתופעת האלימות במשפחה. עובר לפרסום הכתבה התמודד המערער על מקום במועצת העיר חיפה.

4. אלא שמצד שני יצוין, כי נגד המערער התנהלו בעבר שני משפטים פליליים: עניינו של המשפט הראשון בתלונות על אלימות ואיומים שהגישה נגדו חגית, אשר בעטיין הוגש נגדו כתב אישום שכלל שלושה אישומים: בגין שניים מהם זופה המערער מחמת הספק ובגין האישום השלישי – זופה זיכוי מלא, לאחר שחגית חזרה בה מתלונתה. כתב האישום השני הוגש נגד המערער בגין עבירות של שיבוש מהלכי משפט והטרדת עד, וזאת בשל פעולותיו להכשיל את ההליך הראשון. במשפט זה נמצא המערער אשם והורשע. כמו-כן הוגשו נגד המערער תלונות מספר למשטרה מצד גרושתו, רוננה ז"ל, אף הן על אלימות שלו כלפיה. בגין אותן תלונות לא הוגשו נגד המערער כתבי אישום.

5. הכתבה עוסקת בשני "צידיו" דלעיל של המערער. קצפו של המערער יצא, מטבע הדברים, על חלקה השני של הכתבה.

6. בית המשפט קמא קבע כי למשיבים עומדים פטורים והגנות שונות: החסינות המוחלטת שבסעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק), הגנת "אמת הפרסום" שבסעיף 14 לחוק, וכן הגנת תום הלב שבסעיף 15(4) לחוק. בית המשפט קמא סבר כי ככל שנפלו בכתבה אי-דיוקים, הרי שמדובר בעניינים שוליים שאין בהם פגיעה של ממש. בית המשפט קמא הוסיף וציין כי הפרסום נעשה בתום לב משום שלא חרג מתחום הסביר. בהמשך אף נקבע כי המערער לא הוכיח כל נזק. על יסוד כל אלה דחה בית המשפט קמא את התביעה וחייב את המערער בהוצאות, הן 30,000 ₪ לזכות המשיבים, הן 10,000 ₪ לאוצר המדינה. מכאן הערעור.

7. בטיעונו המקיף שבכתב ובעל-פה פרס המערער, באמצעות בא כוחו, יריעה רחבה, שזו תמציתה:

א. בכתבה נטען שהמערער "מחזיק בעבר בעייתי למדי בכל הקשור לאלימות, בעיקר נגד נשים", ואף צוין מפורשות כי הוא הורשע בעבר באלימות. בפועל, מעולם לא הורשע המערער בעבירת אלימות כלשהי, שכן כל התלונות שהוגשו נגדו נסגרו במשטרה או

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 27386-10-11 טושרד
נ' גינת ואח'

שהמערער זופה מהן בבית המשפט. זאת ועוד: המתלוננות היחידות נגד המערער היו רוננה ז"ל וחגית, ומכאן שגם המילים "בעיקר נגד נשים" אינן משקפות את המציאות. אמירתם דנן של המשיבים אינה יכולה לחסות אפוא תחת הגנה כלשהי.

ב. במסגרת תיאור אחת מהתלוננות שהגישה חגית נגד המערער, אשר הבשילה לכתב אישום, ציטטה משיבה 3 דוח שערך שוטר אשר הגיע לזירת האירוע באופן מסולף: הדוח כונה "דוח תקיפה" על אף שבדוח פעולה עסקינן. זאת ועוד: המשיבה ציינה בכתבה כי בדוח נרשם שחגית התלוננה כי "הוכחה לדבריה על ידו בבעיטות, משיכת שיער, הטחת ראש ברצפה והוא אף ניסה לגלגל אותה מהמדרגות", וזאת בשעה שדברים אלו כלל לא נאמרו בדוח, אלא דווקא צוין בו כי "לא הייתה תקיפה". המדובר בטענה עובדתית שיצאה מלפני המשיבים, להבדיל מהבעת דעה, שהיא שקרית במפגיע, וככזו אינה חוסה אף היא תחת כנפיה של הגנה כלשהי.

ג. הכותרת הראשית של הכתבה וכותרות המשנה היו כשלעצמן לשון הרע, משום שהציגו את המערער כאדם אלים ואף השוו אותו לרוצח. בהקשר שבו הובאה הכותרת שעל שער המוסף, "במי הוא נלחם?", הקורא הסביר מבין כי המערער נלחם למעשה בנשים, והמערער מצטייר כאדם צבוע משום מציג את עצמו נאבק למענן. כך עולה גם מכותרת המשנה שהשתמשה במונחים: "מצד אחד" (לוחם באלימות נגד נשים) ו"מצד שני" (יש תלונות נגדו). עוד נטען כי הכתבה יצרה זיקה בין המערער לבין רוצחה של רוננה ז"ל.

ד. בכתבה נזכרות תלונות על אלימות מצד רוננה ז"ל וחגית בצמוד לאזכור הרשעתו של המערער בשיבוש הליכי משפט, והמסקנה המתחייבת אצל הקורא הסביר היא שזיכויו של המערער מעבירות אלימות נבע משיבוש הליכי משפט. גם מצג זה שקרי, שכן בית המשפט שהרשיע את המערער בשיבוש הליכי משפט קבע מפורשות כי לזיכויו מעבירות האלימות לא היה קשר לעבירת השיבוש.

ה. הכתבה לוקה ב"דרמטיזציה מוגזמת" ללא ביסוס, ויוצרת מצג שווא שלפיו התלוננות נגד המערער הוגשו אך לא מכבר ושיש להן רלוונטיות אקטואלית.

ו. הכתבה הכניסה לפיו של המערער את המילה "הרשעות" כאילו הודה בקיומן של הרשעות בעבירות אלימות, מה שאינו נכון עובדתית.

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 27386-10-11 טושרד
נ' גינת ואח'

- ז. נוכח הפער העובדתי המהותי הקיים בין המציאות לאשורה לבין האמור בכתבה, לא עומדת למשיבים הגנת "אמת הפרסום". בהינתן שהכתבה בכללותה אינה הבעת דעה, אלא התיימרות להצגה עובדתית, אף הגנת "הבעת דעה" אינה עומדת למשיבים, מה עוד שהמערער לא נשא אותה שעה בשום תפקיד ציבורי ומה שיוחס לו לא נעשה מתוקף תפקיד כזה. מכל מקום, המשיבים לא פעלו בתום לב ולא נקטו באמצעים סבירים לוודא את האמת.
- ח. המערער הוכיח כדבעי את נזקיו.
- ט. ההוצאות שנפסקו לטובת המשיבים היו מוגזמות.
- י. פסיקת ההוצאות לטובת אוצר המדינה חסרת הצדקה.
8. המשיבים, מנגד, תמכו בפסק-דינה של הערכאה הראשונה.
9. נקדים מסקנה לדיון ונאמר, כי לאחר ששקלנו את טענותיהם של באי-כוח הצדדים הגענו למסקנה כי דין הערעור להידחות, זולת ביטולן של ההוצאות שבהן חויב המערער לטובת אוצר המדינה. להלן יובאו הנימוקים למסקנתנו זו. נסקור תחילה, בתמצית, את יסודותיהן של ההגנות הרלבנטיות בחוק איסור לשון הרע.
10. על פי הוראת סעיפים 13(7) ו-13(5) לחוק, לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי, דין וחשבון הוגן על מה שנאמר או אירע בדיון משפטי. המדובר בחסינות מוחלטת שאינה מותנית באמיתות הפרסום או בתום ליבו של המפרסם. על פי ההלכה הפסוקה, על מנת שיחול הפטור די בכך שהפרסום יציג תמונה כללית התואמת את רוחו של הדיון המשפטי ושאינה מעוותת את אשר התרחש במסגרתו, ואין צורך בדיוק אבסולוטי בדיווח או בחזרה מוחלטת על הפרטים (ראו: רע"א 3614/97 אבי יצחק נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פסקאות 29-33 לחוות דעתו של כב' השופט אור).
11. הגנה רלבנטית נוספת הנה הגנת "אמת הפרסום" שבסעיף 14 לחוק, הקובעת כי "תהא זו הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש". על פי ההלכה הפסוקה, גם

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 27386-10-11 טושרד
נ' גינת ואח'

לעניין הגנה זו יש לבחון את הפרסום בשלמותו. המבחן שנקבע לעניין הסיפא של סעיף 14 לחוק הוא, האם הפגיעה שנגרמה מפרסום הפרט השגוי שונה באופן מהותי ומשמעותי מהפגיעה שהייתה נגרמת לנפגע אילו תוארה המציאות העובדתית באופן מדויק (ראו: ע"א 4/85 צור נ' הוכברג, בפסקה 4).

12. עוד ציין בית משפט קמא את הגנת תום הלב והבעת הדעה שבסעיף 15(4) לחוק, הקובע כי למפרסם תהיה הגנה טובה אם עשה את הפרסום ב"תום לב" באחת הנסיבות האלו: "... (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד...ציבורי...או בקשר לעניין ציבורי, או על אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות". תחולתה של הגנה זו מותנית בתום ליבו של המפרסם, ובהקשר זה יש להביא בחשבון, בין היתר, את החזקות שבסעיף 16 לחוק.

ההגנה מוענקת להבעת דעות להבדיל מעובדות. על העובדות שעליה נשענת הדעה להיות אמת, אולם בדומה להגנת "אמת הפרסום", גם כאן לא תישלל ההגנה בשל אי אמיתותם של פרטי לוואי שאין בהם פגיעה של ממש. כלשון בית המשפט העליון בהלכת צור הנ"ל (שם, בפסקה 7): "הסעיף מגן על דעה, הנאמרת בתום לב, בנסיבות המוזכרות בסעיף – אף אם אינה מעוגנת במלואה במציאות".

ההבחנה בין עובדה ודעה תיעשה על פי הרושם הכללי שיוצר מרקם הכתבה הכולל בעיני הקורא הסביר, כאשר ההנחה היא שאין הקורא הסביר עורך ניתוח מדוקדק של אמרה ואמרה (ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ). פרסום, המציב סימני שאלה לגבי אפשרות מסוימת, יסווג בדרך כלל כדעה (הלכת צור, בפסקה 9).

נוסיף כי נוכח החשיבות המיוחדת לביקורת בנושאים ציבוריים פורשו המונחים "תפקיד ציבורי" ו"עניין ציבורי" בהרחבה. רשימת התפקידים הציבוריים אינה מוגבלת אפוא רק לתפקידיהם של מי שמשרתים כעובדי ציבור וכך נפסק, לדוגמא, במקרה אחד, כי יש להתייחס לאשתו של ראש עיר כאל איש ציבור (ראו את ריכוז הפסיקה בספרו של א' שנהר: דיני לשון הרע, פורסם ב"נבו", בעמ' 323).

13. בענייננו, הכתבה מתארת בהרחבה שני הליכים פליליים שהתקיימו נגד המערער, לרבות תלונותיה של חגית שהובילו לפתיחת ההליך הראשון והמהוות חלק מהליך זה. בחינת הכתבה בכללותה מלמדת, כי שני ההליכים מתוארים בה כהלכה, בצורה התואמת את רוחם ושאינה מעוותת את אשר התרחש במסגרתם. בכתבה אכן נפל מוסר אי דיוקים, אך להלן ניווכח לדעת כי מדובר בעניינים שוליים שאין בהם פגיעה של ממש. המסקנה המתחייבת היא, כי חלקי הכתבה,

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 27386-10-11 טושרד
נ' גינת ואח'

החוזרים על מה שנאמר בשני ההליכים הפליליים, חוסים תחת ההגנה המוחלטת שבסעיף 13(7) לחוק. בהינתן שבכתבה הודגש פעמים רבות כי המערער לא הורשע באלימות, אלא תוארו רק תלונות וחשדות, אף חלה על הדברים הגנת "אמת הפרסום" שבסעיף 14 לחוק (השוו: ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ), כאשר הגנה זו רלבנטית גם באשר לתלונותיה במשטרה של רוננה ז"ל שבעטיין לא הוגש כתב אישום. בהקשר להגנת "אמת הפרסום" יוער, כי נוכח נתוניו של המערער שפורטו בפסקה 3 לעיל, מזה, ומהות הנושא, מזה, אין כלל ספק כי מדובר בפרסום שיש בו "עניין ציבורי". הכלל הוא שעניין ציבורי בפרסום משמעו אינטרס ציבורי בפרסום (שנהר, בעמ' 225). מקובל ליישם בעניין זה את המבחן המכונה "מבחן התועלת": "השאלה באיזו מידה קיים אינטרס חברתי בחשיפת המידע הנכון אודות הפרט מוכרעת על פי "מבחן התועלת" שהציע פרופ' זאב סגל ואומץ על ידי הפסיקה. המבחן קובע, כי "עניין ציבורי" המצדיק פגיעה בפרטיות אדם על-ידי פרסום הינו עניין שיש לציבור תועלת בידיעתו, אם לשם גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו" (שם, עמ' 228). במקרה שלפנינו, לנוכח פעילותו הציבורית של המערער הייתה לציבור תועלת בקבלת המידע אודות עברו.

14. המערער מלין על כך שבכתבה נאמר שהוא "מחזיק בעבר בעייתי למדי בכל הקשור לאלימות, בעיקר נגד נשים", וכן על כך שבמקום אחר נאמר, מפיו של המערער, כי "בוטלו ההרשעות", משמע, שיש לו הרשעות ושהוא אף הודה בקיומן של הרשעות. אין ממש בטענות אלו. בחינת הפרסום בכללותו מלמדת, כי לא ניתן להבין ממנו שהמערער הורשע בעבירת אלימות כלשהי. ההפך מזה: בפרסום מודגש שוב ושוב כי המערער לא הורשע וכי ככל שמדובר באלימות מצדו, הרי מדובר בתלונות בלבד, שכן הוא זופה מכל עבירות האלימות שבהן הואשם. בא-כוח המשיבים פירט בעיקרי הטענות את שנכתב בכתבה בהקשר זה, ואין לנו אלא להביא את הדברים במלואם:

בעמוד השער, בכותרת המשנה שבו, נכתב כי שתי בנות הזוג של המערער הגישו נגדו תלונות על אלימות וכי הוא זוכה ו"הכל תרגיל של המשטרה", לדבריו. בכותרת המשנה נכתב, כי המערער הורשע בשיבוש הליכי חקירה וזוכה מכל הטענות על אלימות. בגוף הכתבה נכתב, כי הוא "נחשד", יותר מפעם אחת, בהפעלת אלימות כלפי נשים, וכי הוגשו נגדו מספר תלונות (עמ' 4 לכתבה). בכותרת גדולה בעמ' 5 לכתבה, נכתב: "על ההאשמות נגדו: 'זה ממש לא נכון. זה נשמע מתאים למה שסיפרתי עד עכשיו? נעמ"ת עובדים איתי בסדנאות למניעת אלימות. אם היה בזה שמץ של אמת נראה לך שהם היו מזמינים אותי?'" בעמ' 19 של הכתבה צוטט המערער בהתייחסו לתלונותיה של רוננה, כאומר: "הדבר נעשה במסגרת מה שלצערי מקובל בהליכי גירושים. כמובן שלא היו הרשעות, וברגע שהגענו

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 27386-10-11 טושרד
נ' גינת ואח'

להסכם גירושים הכל נמחק ובוטלו ההרשעות ... זהו נסיון נואל ואני שמח שבסופו של דבר הטענות האלה, שכל מטרתן להתחמק מתשלום, לא התקבלו". בהמשך עמ' 19 נכתב: "הטענות על אלימות כביכול ... לא הסתיימו עם גירושיו מרוננה. בת זוגו לאחר מכן סבלה גם היא, לטענתה, מנחת זרועו". וכן: "בסופו של דבר, זיכה סגן נשיא בית משפט השלום ... את סושרד מחמת הספק מאישומי תקיפה בנסיבות מחמירות וחבלה בנסיבות מחמירות. לגבי האישום השלישי, לפיו טענה בת הזוג שסושרד איים עליה ברצח, זיכה בית המשפט את סושרד זיכוי מלא זאת לאחר שחזרה בה מטענתה." בהמשך מסוקר האישום בשיבוש הליכי משפט והטרדת עד, ונכתב כי "בסופו של דבר הוא הורשע בשיבוש הליכי משפט ובהטרדת עד וזוכה מחמת הספק משני האישומים האחרים". עוד נכתב כי ערעורו על ההרשעה נדחה. מכאן ואילך, מוקדש פרק נרחב בכתבה לתגובות מצד המערער, ואחרים בסביבתו. המערער מצוטט כך: "כל הנושא הזה הוא שיבוש משקר לאמת. היתה תלונה על איזמים ברצח, ואז היא כתבה שזה לא נכון ואין ויכוח על כך, ובאמת יצאתי זכאי ... מה שרוננה התלוננה גם המשטרה יודעת שלא היה נכון. כשנשאל אם בשני המקרים של שתי בנות הזוג מדובר בתלונות שווא, השיב: "עובדה שאין לי הרשעות ונעמ"ת עובדת איתי, גם המשטרה יודעת את זה ... אלה דברים ידועים. הוכח שהעובדות לא נכונות. זוכיתי". כשעומת עם כך שהזיכוי היה מחמת הספק, השיב: "מאוד קשה להוכיח שלא היו דברים, זיכוי הוא זיכוי". ראש רשימתו של המערער, הסביר מדוע הוכנס המערער לרשימה, על אף ההרשעה: "אני לא יודע אם היה ממש בתלונות או לא, כי הן לא התבררו. אצלי יש את חזקת החפות. אני רואה את האדם, איך הוא פועל נגד אלימות במשפחה וכל מה שהוא עושה, אני חושב שאין בסיס לתשוד בו שהוא מדבר אחד ועושה אחרת". ויו"ר עמותת אומ"ץ: "מאחר שהוא לא הורשע בעבירה שיש עמה קלון אז לפי תקנון העמותה הוא יכול לכהן בעמותה".

למקרא מכלול הכתבה ברור לקורא הסביר, אפוא, כי המערער לא הורשע מעולם באלימות, וכי המשפט לפיו הוא "מחזיק בעבר בעייתי למדי בכל הקשור לאלימות, בעיקר כלפי נשים", אינו מכוון אלא לתלונות שהוגשו נגדו על ידי רוננה ז"ל, אשר נותרו בגדר חשדות, וכן לתלונות שהגישה חגית, שמהן זוכה. גם מהציטוט המלא של דברי המערער שהתייחס לתלונותיה של רוננה נגדו ברור, כי הוא מעולם לא הורשע: "הדבר נעשה במסגרת מה שלצערי מקובל בהליכי גירושים. כמובן שלא היו הרשעות, וברגע שהגענו להסכם גירושים הכל נמחק ובוטלו ההרשעות". מהקשרם הכולל של הדברים ברור כי מה שבוטל אינן אלא תלונות ישנות של רוננה ז"ל ומכל מקום, המדובר בדברים שנאמרו למשיבה 3 על ידי המערער עצמו (תצהיר המשיבה ועמ' 266; תשובת המערער לשאלה 30 בשאלון).

15. מהמשפט שבו נאמר כי המערער "מחזיק בעבר בעייתי למדי בכל הקשור לאלימות, בעיקר נגד נשים" עשוי להשתמע, כי הוגשו נגדו תלונות הקשורות לאלימות גם על ידי מי שאינם

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 27386-10-11 טושרד
נ' גינת ואח'

נשים. פרט זה אינו מדויק, שכן כל התלונות שעניינן באלימות הוגשו נגד המערער על ידי רוונה ז"ל ועל ידי חגית. אולם, בהתחשב במספרן הלא מבוטל של התלונות שהגישו רוונה ז"ל וחגית, מחד גיסא, ובהינתן שאלימות נגד נשים נמצאת בדיוטות העליונות של מדרג החומרה, מאידך גיסא, המדובר בפרט לוואי שולי שאין בו פגיעה של ממש. מסקנה זו מקבלת משנה תוקף נוכח העובדה, שמהכתבה עולה כאמור בבירור כי המערער לא הורשע מעולם בעבירת אלימות. נוכח מכלול הנתונים אין ספק, כי מידת הפגיעה שנגרמה למערער מהפרסום אינה שונה כהוא זה מהפגיעה שהייתה נגרמת אילו לא כלל המשפט דנן את המילה "בעיקר".

16. המערער הכביר טענות רבות על אופן הצגתו של דוח הפעולה שנרשם על ידי רס"ר כן והוגש לבית המשפט הפלילי במשפט הראשון. נכון הדבר כי הדוח כונה על ידי המשיבה 3 "דוח תקיפה" במקום "דוח פעולה", והוצג על ידי המשיבה 3 כאילו נכללות בו תלונות של חגית לפיהן "הוכחה לדבריה על ידו בבעיטות, משיכת שיער, הטחת ראש ברצפה והוא אף ניסה לגלגל אותה במדרגות", וזאת בשעה שתלונות אלה למעשה אינן מופיעות בדוח הפעולה. אולם, אין מחלוקת, כי תלונותיה אלו של חגית מופיעות כולן בדוח העובדת הסוציאלית, אשר פגשה את חגית זמן קצר לאחר מכן בבית החולים, רשמה את תלונותיה ואף המליצה לה להיכנס למעון לנשים מוכות. בהינתנו של דוח העובדת הסוציאלית ונוכח העובדה שבהמשך הדברים מציינת המשיבה 3 כי בסופו של דבר זוכה המערער מתלונה זו, אף כאן מדובר באי דיוק שולי, כאשר מידת הפגיעה מהפרסום כפי שנעשה בפועל אינה גדולה ולו במקצת ממידת הפגיעה שהייתה נגרמת לו היו מתוארים דוח הפעולה ודוח העובדת הסוציאלית במובחן זה מזה ובאופן מדויק. אדרבא, אין להוציא מכלל אפשרות, כי תיאור מדויק של שני הדוחות תוך פריטתם לפרוטות דווקא היה מגדיל את המבוכה ואת מידת הפגיעה.

17. כך גם לא מצאנו ממש בטענתו הנוספת של המערער, לפיה מהכתבה עולה הרושם כי זיכוי במשפט הראשון קשור לשיבוש ההליכים נשוא המשפט השני. הדברים לא נאמרו בכתבה ומההקשר הכולל עולה כי הם הושארו כחומר למחשבה לקורא. לא למותר לציין כי בית המשפט שדן במשפט הפלילי השני קבע אף הוא בהכרעת דינו כי "אני רשאי להניח שהתצהירים עליהם חתמה המתלוננת, או חלקם, שהוגשו כראיה בתיק זה, הביאו לפגיעה במהימנותה ואולי אף לזיכוי בת.פ. 3515/04 הנ"ל" (עמ' 93 לפסה"ד המרשיע), והדברים נותרו תחת סימן שאלה גם במסגרת גזר הדין (מע/18; כפי שעולה מהשימוש במילים "ככל הנראה"). נוסף כי המערער עצמו טען

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 27386-10-11 טושרד
נ' גינת ואח'

בפני בית המשפט הפלילי, כי אנשים מבינים מעצם הרשעתו בשיבוש ההליכים, שהוא אכן היה אלים כלפי חגיית (עמ' 183).

18. חלקיה הנותרים של הכתבה מהווים הבעת דעה של המשיבה 3, המתבטאת בהעמדת שני "צידיו" של המערער זה מול זה, לאמור: מצד אחד לוחם חסר פשרות באלימות נגד נשים, אך מצד שני מי שהוגשו נגדו על ידי בנות זוגו תלונות לא מעטות על אלימות ומחזיק עקב כך ב"עבר בעייתי למדי בכל הקשור לאלימות, בעיקר נגד נשים...". הבעת דעה זו מובעת בכותרותיה של הכתבה, כגון: "במי הוא נלחם?", ו"מאבק כפול". הבעת הדעה באה לכלל ביטוי גם בקטעים שונים הנכללים בגוף הכתבה, כגון: "...דווקא על רקע המאבק העיקש שהכריז סושרד והתגייסותו לצד הנשים המוכות, צצים ועולים בתקופה האחרונה יותר ויותר שלדים שעשויים להציג באור שונה את סושרד עצמו. מתברר שהוא נחשד, ויותר מפעם אחת, בהפעלת אלימות קשה כלפי נשים – ושגם נגדו הוגשו מספר תלונות על אלימות, אותן תלונות שהוא כה מעודד להגיש...". מקובלת עלינו מסקנתו של בית משפט קמא כי הבעת דעה זו חוסה תחת הגנתו של סעיף 15(4) לחוק: כפי שכבר נאמר לעיל, התשתית העובדתית שעליה נשענת הבעת הדעה נכונה בעיקרה, שכן נגד המערער הוגשו על ידי רוננה ז"ל ועל ידי חגיית תלונות לא מעטות על אלימות, כאשר בכתבה הובהר מפורשות כי מתלונות שבגינן הוגש כתב אישום – המערער זוכה; נוכח פעילותו הציבורית של המערער בנושא דגל המאבק באלימות כלפי נשים יש לראותו כממלא "תפקיד ציבורי" ומכל מקום, קיים "עניין ציבורי" בנושא הכתבה; בניגוד לטענתו של המערער, לא מצאנו כי הפרסום חורג מתחום הסביר. ההיפך מזה: המשיבה 3 נוקטת לאורך הכתבה בלשון מתונה וזהירה. הדברים באים לכלל ביטוי כבר בעמוד הכותרת של המוסף, שבו הוצג לאחר המשפט: "במי הוא נלחם" סימן שאלה, כאשר מייד לאחר מכן מפורט בכותרת המשנה, כי "מצד אחד, הפך עודד סושרד ללוחם עיקש באלימות במשפחה, לאחר שגרורותו נרצחה בידי בן זוגה • מצד שני, מתברר ששתי בנות הזוג שלו הגישו נגד סושרד עצמו תלונות על אלימות • סושרד: 'זוכיתי. הכל תרגיל של המשטרה'". הדברים הוצגו בצורה מאוזנת והוגנת גם בעמוד הראשון של הכתבה, שבו נכתב, מעל לכותרת: "מאבק כפול", כדלקמן: "תחקיר – מאז שגרורותו נרצחה בידי בן זוגה, הפך עודד סושרד ללוחם מרכזי באלימות במשפחה • הוא עורך סדנאות לנשים, רץ לעירייה תחת ההבטחה להיאבק באלימות, ואפילו ניצח בתביעה חסרת תקדים נגד המשטרה • אבל תחקיר 'המגזין' חושף שנגד אותו סושרד הוגשו תלונות על אלימות, גם מצד הגרושה שנרצחה וגם מצד בת זוגו החדשה והוא הורשע בשיבוש הליכי חקירה • סושרד: 'זוכיתי מכל הטענות על אלימות'".

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 27386-10-11 טושרד
נ' גינת ואח'

המשיבה הקפידה על ניסוח מתון גם בגוף הכתבה. נוכח המקובץ לעיל ובהתאם לסעיף 16(א) לחוק קמה למשיבים חזקה בדבר תום ליבם בביצוע הפרסום.

זאת ועוד: המשיבים לא הכירו את המערער עובר לפרסום; קיים עניין ציבורי בכתבה; על אף שהכתבה מבוססת בעיקרה על פסקי דין ומסמכים שהוגשו בתיקים הפליליים קיימה המשיבה פגישה עם המערער לפני ביצוע הפרסום ואף שוחחה עמו פעם נוספת בטלפון. ואמנם בכתבה ניתן כר נרחב לתגובות המערער, הן בכותרת הראשית, הן בכותרות משנה, הן בגוף הכתבה. נוכח מכלול הנתונים נראה כי בידי המשיבים אף עלה לשכנע באופן פוזיטיבי כי פעלו בתום לב.

19. המערער מוסיף ומלין על גובה החיוב בהוצאות לטובת המשיבים, אלא שעל פי ההלכה הפסוקה אין בית המשפט שלערעורים מתערב בסכום ההוצאות שנפסק אלא במקרים חריגים, בהם החלטת בית המשפט קמא נראית פגומה או בלתי מתקבלת על הדעת על פניה. המקרה שלפנינו אינו נמנה על מקרים אלו.

20. בנושא אחד ראינו לקבל את טענות המערער: בשולי פסק הדין ראה בית משפט קמא לקבוע ממצאים נחרצים, גורפים וכלליים אודות אישיותו של המערער ואופן התנהלותו בחייו בדרך כלל, לרבות בכל הקשור למערכות יחסיו עם רוננה ז"ל, עם חגית ועם ילדיו (עמ' 6 לפסק הדין, שורות 18-5). הדברים לא רושים לצורך ההכרעה בשאלות השנויות במחלוקת ולא היה מקום להעלותם על הכתב. נוכח האמור לעיל, ובהינתן שתביעותיו של המערער נגד המדינה וחגית נדחו ללא צו להוצאות, אף לא היה מקום להשית על המערער הוצאות לטובת אוצר המדינה. חיובו של המערער בהוצאות אלו מבוטל אפוא.

21. בכפוף לאמור בפסקה 20 לעיל, אנו דוחים את הערעור.

נוכח אי הדיוקים שנפלו בכתבה וסכום ההוצאות שנפסק בבית משפט קמא, אין צו להוצאות בערעור.

העירבון יוחזר למערער באמצעות בא כוחו.

**בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים**

ע"א 27386-10-11 טושרד
נ' גינת ואח'

המזכירות תמציא העתק פסק-הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ד תשרי תשע"ג (30 בספטמבר 2012), בהעדר הצדדים.

השופטת חדוה וינבאום - וולצקי

השופט חגי ברנר

השופט יצחק ענבר